

ПТИЦАТА СЪ СРЕБЪРНИТЪ КРИЛЕ

Въ непристѣпнитъ планински дебри, на най-високото, бѣше изплелъ гнѣздото си орелътъ. Далече отъ людетъ, сякашъ поблизу до слънцето, той живѣеше въ тиха дружба съ своята орлица, разперила майчински криле надъ гнѣздото, гдето топлѣше току-що излупенитъ си рожби. Величественъ и гордъ, орелътъ стоеше съ часове възправенъ върху канарата, кжпанъ отъ небесната роса и утриннитъ лжчи на слънцето, което прѣвъ здрависваше отъ непристѣпното си гнѣздо. Наоколо се разстилаше необ-

лени по повърхността, а добитъкътъ и хората — невѣмъ движущи се детски играчки, направени отъ восъкъ или олово. Сякашъ природата нарочно бѣ въздигнала този непристѣпенъ тронъ, изкованъ отъ остри върхари и голи камъни, навѣки недостѣпенъ за людски кракъ.

Орелътъ се чувствуваше господаръ на простора, на планината и на цѣлата околностъ.

Другъ орелъ тука не можеше да живѣе. Побеждаваше винаги по-силниятъ. А нѣмаше по-войнственъ и по-силенъ отъ царя на въздуха, отъ могщия

гледна равнина, изпѣстрена съ китени губери отъ зеленина и зрѣла пшеница. Безкрайната небесна висъ грѣеше като огледало. Долу грамаднитъ сгради на селищата му изглеждаха смѣшни кутийки, безредно нахвър-

владѣтель на тази безкрайна синева, който винаги излизаше победителъ въ смъртната борба и ако съперникътъ му случайно не загиваше, то биваше прогонванъ далече и завинаги.